

דף לו.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן שצד פעיף א

א. ספק ערוב כגון ספק אם היה קיים בבה"ש או לאו, מותר, והוא שהיה לו חזקת כשרות כגון שהניחו שם ואח"כ ארע בו ספק ^ב, אבל אם לא היה לו חזקת כשרות כגון ספק אם הונח לא הוי ערוב.

או"ח סימן תט פעיף ו

ז. הניח ערובו ואירע בו ספק אם אבד לפני ביה"ש או משכחשכה הרי זה ערוב ^ל, אבל בספק אם הונח בכלל לא הוי ערוב.

עין משפט ג.ד.ה.

או"ח סימן שפו פעיף ט

ט. חצר הפתוח לשני מבואות והשתתף עם כל מבוי, מותר עם כל אחד לטלטל ממנו ומחצר לתוכו, אבל אסור לטלטל כלים ששבתו בבתים ^מ שבמבוי זה למבוי האחר ^נ דרך החצר.

י. לא השתתף עם שום מבוי, אם רגיל עם שניהם לצאת ולבא בחול עליהם, אוסר על שניהם ^ס, ואם הוא רגיל עם אחד ועם השני אינו רגיל, אותו שרגיל אוסר עליו ושאינו רגיל אינו אוסר.

ואם השתתף עם אותו מבוי שאינו רגיל, אינו אוסר על הרגיל אם שיתפו בניהם השאר, שסילק עצמו מהרגיל בכך ^ע.

ה"ה ברגיל בשניהם והשתתף עם אחד הרי סילק עצמו מהשני ^פ ואינו

כ. משנה עירובין ל"ה וכרבי יוסי ור"ש. ואם הניח בשר ספק טריפה לשיתופי מבואות הוי כספק אם הונח ולא מועיל, וגם בעינן סעודה הראויה מבעוד יום, מ"ב אות ב'.

ל. שיש לו חזקת כשרות לא כן בספק הניחו.

מ. ואם בכניסת השבת שבתו במבוי עצמה מותר. מ"ב אות נ"ד.

נ. שהרי המבואות לא השתתפו יחד, מ"ב אות נ"ג. ואם נתנו שתי המבואות שיתופן בחצר זו ובכלי אחד הוה כלם כאחד ומותר לטלטל ממבוי זה למבוי השני כמ"ש בריש סי' שע"ח.

ס. עד שיבטל רשותו להם.

ע. מ"ב אות נ"ו. ולא יעבור עליו בשבת, מ"ב אות נ"ח.

פ. וגם אינו עובר שם בשבת.

אוסר עליו.

יא. היה למבוי אחד רגיל ולשני אינו רגיל והמבוי שרגיל בו השתתפו בניהם והמבוי שאינו רגיל לא השתתפו בניהם, והוא לא השתתף לא עם זה ולא עם זה דוחים אותו אצל המבוי שאינו רגיל ויסתלק מאותו שרגיל ואינו אוסר עליהם, כיון שאינו מפסיד בדבר שהרי לא השתתף עמהם, ויש ריוח לאחרים שעי"ז יהיו מותרים אלו שהשתתפו, דכופין על מדת סדום.^ז

דף לו:

עין משפט ב.

או"ח סימן תיג סעיף א

א. המערב לרבים משלו, אומר הרי ערוב זה בשביל כל בני העיר, ובלבד שיהיה בו מזון שתי סעודות לכל אחד ק מבני העיר. וכל מי שירצה יכול לסמוך עליו. וצריך לזכות להם ע"י אחר הראוי כמו בערובי חצרות, וצריך ג"כ להודיעם ר שהרי ע"י זה מפסיד התחום של צד שני ואולי לא ניחא לו.

ולכל מי שהודיעו מבעוד יום ש אפי' לא גמר בלבו לסמוך עליו מבעוד יום אלא משחשכה הוי ערוב ת, אבל אם לא הודיעו מבעוד יום אינו יכול לסמוך עליו לאחר שתחשיך.

ב. ה"ה למי שהניח ערוב לכל שבתות השנה א, והתנה באמרו לאיזה

צ. ערובין מ"ט בגמ', וכופין אותו שלא יעבור ברגיל בשבת ויאסור עליהם.

ק. ולא דומה לערובי חצרות ששם מזון ב' סעודות מועיל גם לאלף איש, ששם הערוב כיון שאחד אוסר על השני וע"י הערוב הם כאחד משא"כ בערובי תחומין אין שייך אחד לחבירו וכל אחד צריך ב' סעודות לעצמו, מ"ב אות ג'.

ר. לא כן בערובי חצרות דזכות הוא לו, וא"צ להודיעו.

ש. ובכה"ש מהני בדיעבד, מ"ב אות ו' מפרי מגדים.

ת. דאמרינן הוברר הדבר למפרע, משא"כ בלא הודיעו אותו לא שייך לומר הוברר הדבר למפרע, מ"ב אות ז'.

א. מברייתא ערובין ל"ז, כמאן דמיקל בערוב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מהם שארצה אלך ואסמוך עליו, אע"פ שלא גמר בלבו אלא עד למחרת השבת, יכול לסמוך עליו, אם לא הלך קודם בלילה ^ב מביתו לצד השני.

א. ג. וכן מי ששמע שיש לחכם לבא בשבת ואינו יודע לאיזה רוח, והניח שני ערובים ואמר לאותו צד שיבא החכם יקנה לי הערוב, הרי זה לרוח שיבא החכם קנה לו ^ג. וכן אם אמר אם לא יבא כלל הרי אני כבני עירי, או אם יבואו שני חכמים למקום שארצה אלך, הכל לפי תנאו. וה"ה אמר לשנים או לג' הריני מערב על אחד מכם שאני ארצה, אע"פ שלא בירר במי רצה עד שתחשך מהני, והוי ערוב שיש ברירה בדבר דרבנן.

ב. כ"כ המ"ב באות ח' ופשוט הוא.

ג. בדבר דרבנן אמרינן יש ברירה.